

Arrest

nr. 140 999 van 13 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en hij zich bij een terugkeer naar Pakistan in een regio buiten zijn geboortestreek kan vestigen waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, § 2,

c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Zo heeft verzoeker bedrieglijke verklaringen afgelegd over zijn leeftijd, werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen in onderlinge verklaringen, kan hij onaannemelijk weinig informatie geven omtrent het omruilen van zijn broer voor de vrijheid van zijn neef en kende hij zelf geen problemen met de autoriteiten. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Daar waar verzoeker blijft volhouden dat hij niet beter wist dan dat hij was geboren in 1994 en daarvoor verwijst naar de overgemaakte documenten, wijst de Raad er dat het geen betoog hoeft dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding die de voorlegging van een dergelijk stuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt dat gezien de grote kloof tussen verzoekers beweerde leeftijd en zijn wetenschappelijke vastgestelde leeftijd, en de incoherenties tussen zijn verklaringen en de voorgelegde geboorteakte, verzoeker intentioneel getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Verzoeker gaat er in zijn verzoekschrift ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat dergelijke, meestal vervalste stukken, gemakkelijk te verkrijgen zijn in Pakistan tegen betaling, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde geboortecertificaat en familieregistratie. Dat verzoeker zich bedient van dergelijke misleidende documenten werpt bovendien een smet op zijn algehele geloofwaardigheid. Overigens dient opgemerkt te worden dat verzoeker enkel een geboortecertificaat kan zeggen op zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal, dit terwijl hij documenten voorlegt met een concrete geboortedatum. Redelijkerwijs kan verwacht worden, wanneer verzoeker zijn geboortecertificaat voorlegt, hij ook zijn concrete geboortedatum zou kunnen aangeven. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de inhoud van de overgemaakte documenten. De voorgehouden laaggeschooldheid is daarvoor geen verklaringsgrond, temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat hij 9 jaar onderwijs heeft genoten en dat gelet op de bedrieglijke verklaringen omtrent zijn leeftijd, zijn curriculum leemtes vertoont.

In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan problemen met de tolk, stelt de Raad vast dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Bovendien heeft hij de vragenlijst zonder voorbehoud en na voorlezing ervan ondertekend als zijnde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Voorts dient opgemerkt te worden dat zijn advocaat ook de CGVS vragenlijst voor hem had vertaald tijdens een consult. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker bij aanvang van het gehoor, naast het vermelden dat hij hem niet had gedood, eveneens zou hebben duidelijk gemaakt dat

ook de wijze waarop het was gebeurd, foutief was genoteerd. Verzoeker verklaarde echter dat er, behalve de enige fout waarvan hij melding maakte, niets anders is misgegaan tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Inzake de vaagheid en onwetendheid over de omruiling van verzoekers broer met zijn neef en de daaropvolgende moord op zijn broer verschuilt verzoeker zich achter de bewering dat hij geen contact meer heeft in zijn land. Gezien het zijn broer betreft, die na de omruiling door de taliban werd gedood, wat als een ernstig en zwaarwichtig incident wordt beschouwd, is het redelijk te verwachten dat hij ernstige pogingen zou ondernemen om hierover meer informatie te bekomen. Opmerkt moet worden dat deze desinteresse in het incident van zijn broer, de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder ondermijnt.

Wat betreft de verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene situatie van Afridi's in Pakistan, wijst de Raad er op dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97).

De Raad wijst erop dat uit voormeld artikel 48/5, § 3 dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Verzoeker is afkomstig van de provincie Khyber Agency. Uit de informatie vervat in het administratief dossier en de bij de nota met opmerkingen gevoegde informatie blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidsstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in Pck weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, deze situatie van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift informatie bijbrengt waaruit de onveilige situatie blijkt in het noordwesten van Pakistan, wijst de Raad er op dat dit conflict door de commissaris-generaal geenszins wordt betwist. De door verzoeker bijgebrachte informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie van verweerder en verzoeker brengt verder geen gegevens aan waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in Pck een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zou bestaan. Verzoeker brengt dan ook geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Waar verzoeker de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief betwist en poneert dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn afkomst, wijst de Raad erop dat verzoeker niet heeft

aangetoond dat hij omwille van zijn Afridi afkomst vervolgd wordt door de Pakistaanse autoriteiten. Tevens heeft de bestreden beslissing er op gewezen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een gezonde jongeman is en het Pashtou, Arabisch, Urdu en Engels als taal machtig is. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij deze drie laatste talen niet op een deftige wijze kan spreken, doch de Raad stelt vast dat verzoeker zijn kennis van deze talen gemakshalve minimaliseert, net zoals hij dit eerder in verband met zijn "zeer lage scholingsgraad" deed. Zijn familie bezit eigendommen, waardoor hij voldoende financiële middelen kon vrijmaken om zijn reis naar Europa te bekostigen en hij - in eerste instantie - op een financieel vangnet kan rekenen. Verder is vastgesteld dat hij drie jaar ouder is dan hij beweerde te zijn. Dit heeft tot gevolg dat er een leemte is van drie jaar in zijn curriculum. Omdat hij de commissaris-generaal en de Raad bijgevolg geen waarachtig inzicht geeft in zijn opleiding en eventuele werkervaring, kan er inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief geen rekening gehouden worden met zijn beweerde beperkte opleiding en gebrek aan werkervaring. Er is derhalve geen reden om hem als IDP onder moeilijke socio-economische omstandigheden te beschouwen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en gezien verzoekers aangevoerde problemen met de Taliban ongeloofwaardig zijn, beschikt verzoeker bij terugkeer naar Pakistan over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief waarbij hij de onveilige situatie in zijn geboortestreek kan vermijden door zich te vestigen in één van de grote steden die gelegen zijn in hogervermelde provincies in Pakistan, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

In het administratief dossier en in het verzoekschrift zijn er verder geen aanwijzingen dat verzoeker als Pakistaans onderdaan in de onmogelijkheid zou zijn zich elders in zijn land van herkomst te vestigen of dat hij ernstig zou worden gehinderd elders in Pakistan zijn leven uit te bouwen.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij niet kan akkoord gaan met de bestreden beslissing en de beschikking. Verzoekende partij bevestigt dat zij vooral problemen heeft met het intern vestigingsalternatief dat in haar hoofde onmogelijk is. Zij preciseert dat zij zich als "Afridi" niet zomaar elders kan vestigen in Pakistan en dat dit los staat van het feit dat zij door de Pakistaanse autoriteiten niet zou worden vervolgd. De mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief moet bovendien onderzocht worden door verwerende partij die niet afdoende de persoonlijke situatie en omstandigheden van verzoekende partij als "Afridi" afkomstig uit een oorlogsgebied heeft onderzocht. Verzoekende partij wijst er nog op dat een vestigingsalternatief niet redelijk is nu zij reeds jarenlang in Europa verblijft. Wat haar leeftijd betreft argumenteert verzoekende partij dat zij steeds de leeftijd en het geboortjaar heeft gehanteerd dat haar werd meegedeeld door haar ouders. Zij stelt dat het voor haar land van herkomst niet onlogisch is dat het bestaan van verzoekende partij pas later werd aangegeven nu er geen geboorteregisters zijn zoals in België. Tot slot stelt verzoekende partij dat het originele document niet zomaar aan de kant kan geschoven worden zonder concreet onderzoek en door een loutere verwijzing naar een algemeen rapport.

Met haar algemene verwijzing naar (informatie omtrent) de situatie van Afridi's in Pakistan, die blijkens de door verzoekende partij aangereikte informatie net als andere stammen/minderheidsgroepen in Pakistan het slachtoffer kunnen zijn van discriminatie, toont verzoekende partij niet aan dat zij in haar land van herkomst omwille van haar origine/afkomst het risico loopt op vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier echter, door louter te wijzen op haar Afridi afkomst en de algemene situatie van Afridi's in Pakistan, in gebreke. Verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij omwille van haar Afridi afkomst vervolgd wordt door de Pakistaanse autoriteiten, met wie zij zelf in het verleden geen problemen kende, en maakt aldus niet aannemelijk op welke wijze zij zich als Afridi niet elders zou kunnen vestigen in Pakistan. Dergelijke blote bewering volstaat geenszins om de bevindingen dienaangaande/omtrent een intern vestigingsalternatief in de bestreden beslissing en voornoemde beschikking te weerleggen. Dit klemmt des te meer nu verzoekende partij geen vrees voor vervolging heeft aangetoond door de taliban gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar relaas en de door haar beweerde vervolgingsfeiten.

Het door verzoekende partij aangebrachte persbericht inzake de activiste Farida Afridi is geen aanwijzing voor haar persoonlijke problemen. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat zij over hetzelfde profiel zou beschikken als deze vermoorde mensenrechtenactiviste.

Betreffende verzoekende partij haar argument dat een vestigingsalternatief niet redelijk is nu zij reeds jarenlang in Europa verblijft, stelt de Raad vast dat zij niet concretiseert/preciseert waarom zij omwille van haar verblijf in Europa niet (meer) in de mogelijkheid zou zijn zich opnieuw in Pakistan, buiten haar regio van herkomst, te (her)vestigen. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan waarom zij door haar verblijf in Europa haar leven in Pakistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Zij toont niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Pakistan omwille van haar verblijf in Europa anders/als verwesterd gepercipieerd en alzo gevisieerd zal worden. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in Europa blijft en hierdoor niet kan terugkeren, doch men dient zijn risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

Met betrekking tot verzoekende partij haar argumentatie dat zij steeds de leeftijd en het geboortjaar heeft gehanteerd dat haar werd meegedeeld door haar ouders, dat het voor haar land van herkomst niet onlogisch is dat haar bestaan pas later werd aangegeven nu er geen geboorteregisters zijn zoals in België, en dat het originele document niet zomaar aan de kant kan geschoven worden zonder concreet onderzoek en door een loutere verwijzing naar een algemeen rapport, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar wordt gesteld: *"Daar waar verzoeker blijft volhouden dat hij niet beter wist dan dat hij was geboren in 1994 en daarvoor verwijst naar de overgemaakte documenten, wijst de Raad er dat het geen betoog hoeft dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding die de voorlegging van een dergelijk stuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt dat gezien de grote kloof tussen verzoekers beweerde leeftijd en zijn wetenschappelijke vastgestelde leeftijd, en de incoherenties tussen zijn verklaringen en de*

voorgelegde geboorteakte, verzoeker intentioneel getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Verzoeker gaat er in zijn verzoekschrift ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat dergelijke, meestal vervalste stukken, gemakkelijk te verkrijgen zijn in Pakistan tegen betaling, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde geboortetest en familieregistratie. Dat verzoeker zich bediend van dergelijke misleidende documenten werpt bovendien een smet op zijn algehele geloofwaardigheid. Overigens dient opgemerkt te worden dat verzoeker enkel een geboortjaar kan zeggen op zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal, dit terwijl hij documenten voorlegt met een concrete geboortedatum. Redelijkerwijs kan verwacht worden, wanneer verzoeker zijn geboorteakte voorlegt, hij ook zijn concrete geboortedatum zou kunnen aangeven. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de inhoud van de overgemaakte documenten. De voorgehouden laaggeschooldheid is daarvoor geen verklaringsgrond, temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat hij 9 jaar onderwijs heeft genoten en dat gelet op de bedrieglijke verklaringen omtrent zijn leeftijd, zijn curriculum leemtes vertoont." Verzoekende partij haar argumentatie doet geen afbreuk aan, en zij brengt voor het overige geen concrete en valabele elementen bij die voorgaande vaststelling, en de overige overwegingen in de beschikking, in een ander daglicht vermogen te stellen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS